

செழியன் என்ற பெயரில் எனக்குத் தெரிந்தவர். இருவர் ஒருவர் கனடாவில். கவிதை, நாடகங்கள் எழுதுகிறவர். யாழ்ப்பாணத்தவர். புலம் பெயரும் முன் தன் ஆரம்ப வாழ்க்கையைப் பற்றி சூயசரிதையாக, □□□□□□□□ □□□□□□ □□இன்று நாட்குறிப்புக்களாகத் தொகுத்துத் தந்துள்ளார். எவ்வளவு நிச்சயமற்ற வாழ்க்கையிலும் தன் நகைச்சுவை உணர்வை இழக்காதவர். இன்னொருவர், இப்போது நம் முன் நிற்கும் செழியன் சின்னமணிதர். கோடம்பாக்கத்தில் தன் அதிக நேரத்தைச் செலவிடுகிறவர். திரைப்பட ஒளிப்பதிவாளர். சும்மா படமெடுப்பவர் இல்லலை. தன் தொழிலகை கலையாக உணர்பவர். அத்தகைய பதிவுகள் இவர் பொறுப்பேற்ற படங்களில் நமக்குக் காணக்கிடக்கும். ஆனாலும், இவர் எப்படி தமிழ்த் திரைப்படத்துக்கள் நுழைந்தார்? நுழைந்து எப்படி காலம் தள்ளுகிறார்? என்ற எண்ணம் என்னில் முழுமையாக மூதலிலும், “எப்படியும் எங்காவது தொடங்கத் தானே வேண்டும்?” என்ற சமாதானத்தோடு இப்போதும் உணர்ந்து வருகிறேன். சின்னகைக் குநான் குடிவந்த மூதல் வருடத்திலேயே (கி.பி. 2000) செழியன் எனக்கு அறிமுகமானார். யாரோ என்னவோ என்று தான் நான் நினதைத்தேன். கணையாழியில் இருந்த கவிஞரும் என்னை ஆதமார்த்தமாக நேசித்த நண்பருமான யுகபாரதி என்னை செழியனிடம் அழைத்துச் சின்றார். அந்த மூதல் சந்திப்பில் செழியனை மிகவும் கஷ்டப்படுத்துதினேன் என்று நினகைகிறேன். ஸ்டுடியோக்கள் என்னை என்னென்னவோ செய்து பார்த்தார். ஒன்றும் சரிப்படவில்லை என்று நினகைகிறேன். பின்னர் அவர் ஸ்டுடியோவின மாடிவெராண்டாவின் கடைப்பிடிச் சுவரில் சாயந்து பசீக்கொண்டிருக்கும் போது, என்னிடம் pose வேண்டாமல், அவர் பாட்டில் குனிந்தும் சாயந்தும் திரைநின்றும், கிட்டத்தில் மண்பியிட்டும் என்னென்னவோவெல்லாம் கரணங்கள் செய்து படமெடுத்துத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தார். என்னை மூதன் மூதலாக இன்னொருவர் முகம் சூளிக்காது பார்க்கக் கூடும் படங்களை எடுத்துத் தவர் செழியன் தான். மற்றதெல்லாம் ஒருமாதிரிதான். ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருப்பது போலவும், எதையோ உற்றுக் கவனிப்பது போலவும், “பரவாயில்லையே நான் கூட இப்படி பார்க்கும் படியான தோற்றத்தில் உள்ள கணங்களை, அவைமறையும் முன்பிடித்து உறையை வதைத்துவிட்டாரே. என்று மகிழ்ந்தேன். ஒருமோசமான subject-ஐ வதைத்துக் கொண்டு கூட பரவாயில்லை என்று சொல்லத்தக்க படப்பைத் தந்துவிடுவது பெரிய விஷயம் தான்.. அப்போ, தமிழ் சினிமாவைக் கு ஒளிப்பதிவாளராக சேர்த்துக் கநிபுணத்துவம் உள்ளவர் தானே, சந்தகேமில்லை. தமிழ் சினிமாவில் கிடப்பதை வதைத்துத் தானே ஒப்பதே தவணேடும்?

இது நான் சனென்னை வந்த புதிதில் நடந்த சங்கதி. இடையில் அவர் தமிழ்த் திரைப்பட ஒளிப் பதிவாளராக ஆகியிருந்தார் என்று நின்கை கிறனே. ஒன்றிரண்டு வருட இடவெளிக் குப்பிற்கு நிகழ்ந்த முதல் புத்தகக் கண்காட்சியில் எதிர்ப்பட்டும், சத்யஜித் ரயீன் பாதரே பஞ்சலி திரைப்படக் கதையின் தன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புப் புத்தகம் ஒன்றைக் கொடுத்தார். சமீபியன் உலகம் உலகம் வறே, தான் சம்பந்தப்படும் எதையும் அதன் தரம் உயர்த்தும் காரியமாகக் குகிறார், அதில் தன் ஆளுமையையும் முடிந்த வரை பதிவு செய்கிறார் என்று உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

இப்போது என் முன் இருப்பது அவர் அவ்வப்போது எழுதிய தன் சினிமா அனுபவங்கள் பற்றிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பு “பேசும் படம்” இத்தொகுப்பில் உள்ள 15 கட்டுரைகளில் ஒன்று தன்னமைகவும் நெகிழ்த்திய இரானியன் படம் Children of Heaven பற்றிய அவரது ரசனை. தமிழ்த் திரைப்பட இசையில் தன்னமை ஒரு கலஞானாக எல்லா தளங்களிலும் ஸ்தாபித்துக் கொண்ட இளைய ராஜா பற்றியது இன்னொன்று. முழுக்க முழுக்க தன் திறமையினால்தான் இவர் தன்னமை தமிழ்த் திரை உலகில் ஸ்தாபித்துக் கொண்டாள்ளார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் எப்படி தமிழ்த் திரை உலகின் எல்லாரையும் திருப்திப்படுத்துகிறார்? அதசேமயம் சமீபியனிடமும் இவர் ஒரு உலகத் தரத்த இசை வல்லுனர் என்ற பாராட்டையும் பெற்றுள்ளார்? என்பது ஒரு அதிசய நிகழ்வு. அது பற்றி ஒரு நீண்ட கட்டுரை இதில் உள்ளது. அதனுள்ளே நான் போக முடியாது. சமீபியன்குள்ள இடத்தைக் கொடுத்து நான் ஒதுங்க வேண்டும். இளைய ராஜா ஒரு மதே, சங்கீதம் நன்கு அறிந்தவர் என்பதில் எனக்கு சந்தேகமில்லை. ஆனால் அவரது திரைப்படப் பாடல்கள் அனகேம், திருவாசக இசைப் பதிவுகள் என்னகை கவரவில்லை. இந்த கருத்து என்னபை பற்றிச் சொல்லும். இளைய ராஜாவைப் பற்றி அல்ல.

ஒரு இடத்தில் இளைய ராஜா தரமற்ற படங்கள்க்கும் இசை அமதைத்துள்ளார். என்று சொல்ல வந்தவர், மபினறாம் தர சினிமாவின் முதல் தரமான கலஞான நடிகர் திலகம் சிவாஜி கணசேன் என்றும் இவர் உலகத்தின் தலை சிறந்த நடிகர்கள்க்குடன் ஒப்பிடப்பட்டும் விமர்சித்திருக்க வேண்டும். அது நடக்கவில்லை என்றும் அது போலவே இளைய ராஜாவ்க்கும் நரேந்துள்ளது என்று சொல்லும் போது இரானியன் படங்களை ரசிக்கும் சமீபியனா சிவாஜி கணசேனை ரசிக்கும் சமீபியனும் என்று திகைப்புக்குள்ளாகிப் போகிறனே. யானகைக்கும் அபிசறுக்கும் என்பார்களே, எம் எஸ்ஸுக்கு ஜலததோஷம் வராதா என்ன? சமீபியன்க்கு ஜலததோஷம் விட்ட பிற்கு எழுதுகிறார் பின் வரும் ஒரு மந்திர வாக்கியத்தை, “

தமிழில் தான் புதுமையெய்க்குனர்கள்க்கும், இயக்குனர் இமயங்கள்க்கும், சிகரங்கள்க்கும், புரட்சி நடிகர்கள்க்கும், கலஞானர்கள்க்கும் இருக்கிறார்கள். படங்கள் இல்லாது எந்தக் கலஞானையும் நாம் தனியே விடுவதில்லை. என்று சொல்லி இது போன்ற படங்கள் மலையாளத்தில், வங்கத்தில், மகாராஷ்டிராவில், இந்தியாவில் எங்கேயும் இல்லை என்று சொல்லி முடிக்கிறார். மணி ரத்தினத்தின் கன்னத்தில் மூத்தமிழ் டால் படம் பற்றிய சமீபியனின் பார்வை ஒரு முழுக் கட்டுரையில் வந்துள்ளது. இதில் படத்தின் கதை,

காட்சிப் பட்டுத் தல், படமெடுத்த பாணி பற்றியெல்லாம் அவற்றின் அபத்தங்களையெல்லாம் எந்த தயக்கமும்மிலலாது அடக்கிச் செல்கிறார். எந்தத் தமிழ்ப் படம் பற்றியும், அதிலும் மணிரத்தினத்தின் படம் பற்றி அதன் அபத்தங்களையெல்லாம் தமிழ் சினிமா உலகில் வாழும் ஒருவர் சொல்லக்கூடாது எனக்கு இது தான் மூதல் தடவையே. இதற்கு முன் ரொம்ப வருஷங்களாகக் குமுன் சொல்ல ஆரம்பித்தவர் ஒரு புகழ் பெற்ற நடிகர். பாதியில் நிறுத்தி ஓட வணேபி வந்தது அவருக்கு. தமிழ் சினிமா உலகில் எவரும் எந்த அபத்தத்தையும் அபத்தமாக உணர்மாட்டார் மாறாக எதோ எப்படியோ புகழாரங்களையே சட்டி தானும் பக்தர் கட்டத்தில் ஐக்கியமாகி விடுவார். ஒற்றுமையும் கட்டிவரும் இங்கு மிக அதிகம். காலவார்த்தல், மூதலில் குத்தலுதல் எல்லாம் திரைமற்றையில் தான். எழுத்தில், பச்சையில் புகழாரங்கள் தான் வரும்.

இரண்டு ஆசிரியர்கள் ஒரு நதிக்கரை என்ற கட்டுரையில் சமீபியன் மணிரத்தினத்தின் ஒரு படத்தில் பி.சி.ஸ்ரீ ராமின் உதவியாளராக ராஜஸ் தானத்தில் பாடல்கள் சில படப்பிடிப்புக்குச் சென்ற அனுபவத்தை எழுதுகிறார். மூதல் தடவையாக, நீண்ட கால காதலிருப்புக்குப் பின், ஸ்ரீ ராம் தன்னையே உதவியாளராக படப்பிடிப்புக்கு அழைத்தது, ஒரு கலையுணர்வின் கற்றுக்கொள்ளக் கிடத்தையாய்ப்பு, படப்பிடிப்புக் கால அனுபவம் பற்றி எல்லாம் மிகுந்த பரவசத்தோடு எழுதுகிறார். எல்லாம் எத்தனை filters, film speed, key lights, 24mm lens, accents, strong beats என்று எல்லாம் தொழில் நுட்பம் சார்ந்த விஷயங்கள் நிறைந்து வழிகின்றன கட்டுரையில். எனக்குப் புரிவது பி.சி. ஸ்ரீ ராம் தனக்குக் கிடத்தையே இடத்தில் தன் தொழில் நுணுக்கத்திற்குக் கொண்டுவந்து அதன் சாத்தியங்களை எவ்வளவுக்கு விஸ்தரிக்க முடியுமோ அதையே செய்கிறார். அது தொழில் நுட்பத்தின் சாத்திய எல்லைகளைத் தொடுகிறது. விஸ்தரிக்கிறது. அது படம் முழுமையின் ஒரு சிறு பகுதியே. அதில் அவர் இயக்குனரின் தலையீட்டை அனுமதிப்பதில்லை. அது மணிரத்தினமே யானாலும் சரி. ஆனால், தன் பங்குக்குக் கிடத்தையே இடமான பாடல் படப்பிடிப்புக்கும் படத்தின் முழுமையையும் ஏதும் அர்த்தம், உறவு உண்டா என்று அவர் பார்ப்பதில்லை. இந்தப் பாடல் படம் சொல்லும் கதைக்கு என்ன பங்களிக்கிறது என்றும் பார்ப்பதில்லை. நான் பார்த்த வரையில் எந்த மணிரத்தினத்தின் படத்துக்கும் அதில் வரும் பாடல்களையும் ஏதும் பொருள் இருப்பதில்லை. அவற்றை மூற்றுமாக நீக்கினாலும் படத்தின் கதை சொல்லல் இழப்பது ஏதும் இல்லை. ஆக ராஜஸ் தானுக்குச் சென்றையிலிருந்து லாரிகளில் ஒரு பெரிய ஒளிப்பதிவுப் படாளமும், கருவிகளும் வண்பி வண்பியாக எடுத்துச் சென்று ஒரு பாடல் பதிவு செய்வது ஒரு நாளோ இரண்டு நாட்களோ செலவு செய்து அதில் தன் திறமையெல்லாம் காட்டியும், அது வறும் ஜிகினா வலையாகத் தான் வறற்று அலங்காரமாகத் தான் ஆகிறதே ஒழிய இவ்வளவு லகஷக்கணக்கில், நாட்கணக்கில் ராஜஸ் தான் சென்று செலவு செய்து எடுத்துத் தலவ்வளவும் ஒரு அபத்த ஓட்டு வலையை, அவ்வளவு தொழில் நுட்பமும் கலத்தை திறனும் ஒரு ஜிகினா வலையாகவலே கீழறங்கியுள்ளதையாரும் கண்டு கொள்ளவில்லை. பி.சி.ஸ்ரீ ராமும், அவரோடு சென்ற சமீபியனும் மற்றோரும்.

ஆனால் சமீபியனுக்கு ஒரு கதை சொல்லலில், ஒரு சமீபியல் எழுப்பலில், ஒளிப்பதிவின் விசேஷத் தம் தரெயும். சத்யஜித் ரயீன் படத்தில், படத்தின் இயக்கத்திலும் சரி, அவர் ஒளிப்பதிவுக்கு நாடிய நண்பர் சூப்பர்தொ மித்ரவும் சரி முன் பின் அனுபவம் சற்றும்

